

๐

บทนำ

"ปุ่น! ฟังอยู่หรือเปล่าเนี่ย!"

"หะ...หือ?"

"เหม่ออะไรอยู่ พวกเราคุยกับแกอยู่นะยะ!"

ดูเหมือนว่าฉันจะทำตัวเสียมารยาทเข้าเสียแล้ว เอาอีกแล้วสิ ฉัน
ใจลอยอีกแล้ว (><)(><)

"แกเป็นอะไรหรือเปล่าเนี่ย หลายวันมานี้ฉันเห็นแกเหม่อตลอด ทำ
อย่างกับคนมีความรัก" มันตาที่โพล่งข้อสังเกตุอันเป็นสิ่งที่เด็กผู้หญิงอย่าง
เราๆ สนใจมากที่สุดขึ้นมา ทำให้เพื่อนในกลุ่มถึงกับหันมามองหน้าฉันขยับ
เป็นจุดเดียว O_o "นี่แกคงไม่ได้มีความรักใช้มัย"

"อะ...ไ้บ้า พุดอะไรเนี่ย =O="

"เฮ้ย มันทำหน้าที่แบบนี้แปลว่ามีความรักแหงๆ เลย กร๊ิด เปลี่ยน
หัวข้อจากจับผู้ชายอย่างไรให้เราดูมีบาร์มีมาเป็นสนใจคนที่ไ้ปุ่นแอบชอบ
ดีกว่า ฝนตกเป็นเห็บหมา ดาวอังคารเป็นหน้าไ้ราเอมอนแ่แ่กยามส่อง
จากกล้องดูดาวนะ!"

เพื่อนๆ รอบตัวฉันต่างกรีดกรีดโกรกเกริกกันโดยไม่รู้สึกอายใครเลย
ที่ส่งเสียงดัง คนในร้านอาหารต่างมองมาทางพวกเราแล้วทำสีหน้าโหดร้าย
ใส่... (><)(><) ขอโทษนะคะทุกคนที่เพื่อนของฉันเป็นแบบนี้ TOT

"อะไรทำให้พวกแกคิดว่าฉัน...แอบชอบใคร...อยู่"

"เพราะแกทำเสียงสั้น" มันทา

"แค่นี้!"

"คนแบบแกไม่เคยทำท่าประหม่านอกจากจะตื่นเต้นอะไรจัดๆ และ
วัยของเราตอนนี้มันเป็นวัยที่ต้องสนใจเพศผู้!"

"เพศตรงข้าม" ฉัน

"นั่นแหละ แกยอมรับออกมาแล้ว"

"เปล่านะ >O<"

"เล่า ___+!+!"

ความกดดันจากเพื่อนๆ ที่นั่งล้อมวงอยู่นั้นทำให้ฉันถอนหายใจออก
มาดังเฮือก! เฮ้อ...แม้แต่ตัวฉันเองยังไม่แน่ใจเลยว่าที่เอาแต่นั่งกลุ่มมอก
กลุ่มใจอยู่ทุกวันมันคืออะไรกันแน่

"ฉันไม่แน่ใจนะ แต่จะเล่าให้ฟังว่าตัวเองคิดอะไรอยู่"

"*O*" ทุกคน

"คือ...เมื่อหลายวันก่อนฉันเจอผู้ชายแปลกๆ อยู่คนนึง"

"เห็นมัย ฉันบอกแล้วว่าเป็นผู้ชาย!" มันทา

"แกตั้งใจจะฟังจริงๆ หรือเปล่าเนี่ย =__="

"โอเค ไม่ขัดแล้ว เล่าเลย!!!"

เขาเป็นว่าฉันขอเล่าแบบฉบับย่ออีกแล้วกัน จะได้ตัดบทสนทนาอันแสน
ไร้สาระของเพื่อนๆ ออกไป ฉันชื่อถึงปุ่น อายุสิบเจ็ด เป็นลูกสาวคนเดียว
(อยู่คนเดียวได้มัย) โอเค! เข้าเรื่องเลยก็ได้ ตอนนี้ฉันกำลังนึกถึงผู้ชาย
คนหนึ่งที่ได้สร้างความประทับใจแปลกๆ ให้กับฉัน...

ในตอนนั้นเป็นช่วงเช้า มีฝนตกลงมาปรอยๆ ทำให้พื้นถนนเปียกและ
เสียงจนวนาดเสียวว่าตัวเองจะสิ้นลมหัวทิ่ม มันช่างเป็นวันที่บรรยากาศ
แลดูเหงาจับใจ ซึ่งฉันไม่ชอบเลย... แต่ระหว่างที่กำลังรอรถเมล์อยู่นั้น

๑

10

สายตาดันก็เหลือบไปเห็นป่าแก่ๆ คนหนึ่งพยายามจะข้ามถนนตรงที่ไม่ใช่ทางม้าลาย มีสายตามากมายกำลังตำหนิป่าคนนั้น แม้แต่ฉันเอง...

แต่พอมองสภาพของป่าคนนั้น ท่าทางแคงจะขึ้นสะพานลอยไม่ไหวจริงๆ อีกอย่างตรงถนนรถก็โหล่งมากด้วย แต่ถ้าขึ้นป่ายังเดินยึกยักอยู่อย่างนั้น ไม่ช้าไม่นานรถต้องแล่นมาชนแน่ๆ

และความเป็นนางเอกของฉันก็ดลให้ตัวเองตัดสินใจเดินเข้าไปช่วยป่า แต่ทว่า...!

บรีน~

เสียงเครื่องยนต์ที่ดังสนั่นลั่นทุ่งอย่างกับม้าทั้งฝูงตื่นตกใจดังมาจากใกล้ๆ ไม่ต้องมองเห็นก็จินตนาการได้ว่ารถคันนั้นกำลังจะพุ่งตรงมา และเพียงไม่ถึงเสี้ยววินาที สิ่งที่ฉันจินตนาการไว้ก็มาถึง รถนำเข้าคันสีแดงเหมือนเลือดแล่นมาด้วยความเร็วสูงแม้ว่าถนนจะเป็นทางหลวง!

เคียด!!!!

เสียงล้อรถเบียดกับถนนลากยาวเหมือนเสียงกรีดร้องของผู้หญิงโรคจิตฟ้องว่าคนขับเหยียบเบรกมิดด้าม ป่าที่กำลังจะข้ามถนนร้องกรีดออกมาด้วยเสียงของคนแก่

'กรีด!!!'

'ป่า ทำป่าอะไรเนีย!'

ปัง!

เสียงตะโกนของคนขับเรียกสายตانبลิบคุ้ยที่ป้ายรถเมล์ให้หันไปมองทางข้างซึ่งจริงจิงบวกรกับน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจนั้นทำให้ป่าที่กรีดร้องตกใจถึงกับหุบปากฉบับ!

'ถนนก็ลื่น สะพานลอยก็อยู่บนหัวแท้ๆ ทำไมจะต้องมาข้ามถนนอย่างนี้ด้วย ถ้าฉันขับชนป่าขึ้นมาจะทำยังไง แล้วลูกหลานไปไหนหมด!'

'ปะ...ป่า...ป่า'

'ดีนะที่รถนี้มีระบบเบรกดี ไม่งั้นป่าแยะไปแล้ว! ทีหลังอย่าทำอย่างนี้อีก เข้าใจมั๊ย'

'ป่าขาไม่ดี'

'ขาไม่ดีแล้วมีสิทธิ์ไม่ต้องข้ามสะพานลอยหรือไง'

เสียงหาเรื่องของผู้ชายคนนั้นทำให้ฉันไปทั่วร่าง ถนนลื่น
อย่างนี้ตัวเองนั่นแหละผิดที่คิดขับรถเร็วมากขนาดนี้แล้วยังจะมาโทษคนแก่
ที่ขาไม่ดี ฮึ้ย! อีกคำเดียว ถ้าเขาตำหนิบ้านคนนี้อีกคำเดียวละก็!!!

'แล้วคนตรงนั้นไม่มีใครคิดจะช่วยบ้างเลยหรือไง นี่มันประเทศของ
คนเห็นแก่ตัวหรือไงกัน เห็นบ้างแก่ๆ ขาไม่ดีข้ามถนนไม่มีใครคิดจะช่วย?'

'...' ทุกคนที่ป้ายรถเมล์รวมทั้งฉัน =O= อึ้งสนิท

'เป็นคนจนก็ผิดแล้ว ยังจะเห็นแก่ตัวอีก!'

'เฮ้ย พูดจาต่ากราดแบบนี้แถมเป็นใครวะ'

'เป็นใครก็ได้ที่รวยกว่าพวกแกก็แล้วกัน!'

พอเขาต่าเสร็จก็ดึงแขนป้ายที่ขาไม่ดีมาคล้องแขนตัวเองเอาไว้แล้วถาม
เสียงขุ่น

'ป้ายจะข้ามถนนใหม่ี่ เกาะฉันไว้ดีๆ ก็แล้วกัน ที่หน้าที่หลังอย่าทำ
แบบนี้อีก ถ้าตัวเองข้ามสะพานลอยไม่ไหว...'

'จะมาพบบ้าข้ามหระอ'

'บ้าก็นอนอยู่บ้านไปซะ'

'TOT'

'หรือถ้าอยากได้อะไรก็ใช้ลูกหลานไปซื้อให้ ไม่ใช่ออกมาทำอะไร
เองอย่างนี้ อย่าบอกนะว่าแก่จนปานนี้ไม่มีลูกมีผัวนะ'

'มะ...มีคะ'

'เออ บอกให้คนพวกนั้นมาช่วยสิ ออกมาเองทำไม หรือถ้าจำเป็น
ต้องออกมาก็ขอให้ใครก็ได้ช่วยพาไป'

เขาบ่นไปตลอดทางที่พบบ้าข้ามถนน พอไปถึงป้ายอีกฝั่งหนึ่งได้ ตัวเอง
ก็ข้ามสะพานลอยกลับมาแล้วมองกราดไปทั่วป้ายรถเมล์ ซึ่งมีบางคนขึ้น
รถเมล์ที่มาก่อนหน้านี้ไปบ้างแล้ว

'มองอะไร'

(--) (--) ทุกคนหลบสายตา ยกเว้นฉันที่ยังมองเขาอย่าง
งงๆ ไม่รู้ว่าอยากด่าหรืออยากจะชมดี และเพราะมีเพียงฉันที่มอง เขาเลย

สบตาเข้ากับฉันแล้วทำหน้ามู๋

"ไม่เคยเห็นคนรอยช่วยเหลือสังคมหรือไง!"

'=()'

และนั่นคือภาพสุดท้ายที่ฉันเหมือนจะประทับใจแล้วก็ปนโกรธๆ ด้วยที่เขาเอากการประทศประทศันสังคมทั้งหมดมาลงที่ฉันซึ่งกล้าสบตาเขาเพียงคนเดียว...

๒๖

ตัดกลับเข้าสู่บทสนทนาของฉันทับกับเพื่อนฝูง

"แล้วเขาหล่อมากมัยแก" มันทา

"ก็...ดูดีมั้ง ชาว สูง แล้วก็เพราะคงมีรถเด่นคันนั้นด้วยเลยยังทำให้เขาดูดีเข้าไปใหญ่"

"ได้ยินว่าเป็นรถนำเข้า แปลว่ารวยแน่ ฉันทอยากเจอจังเลย ถ้าตอนนั้นคนที่ยืนอยู่ตรงป้ายรถเมล์เป็นฉันท ฉันทจะรีบเข้าไปทำความรู้จักแล้วขอเบอร์!"

"แกจะบ้าเหรอก กล้าเกินไปแล้ว >O<"

"อย่าไปฟังอะไรไ้ฉันทตามันมากเลยถึงปุน แกก็รู้ว่าไ้ฉันทมันสนแต่ผู้ชายรวยๆ"

"แน่นอน ผู้ชายรวยทำให้เราไม่เสียเปรียบมากเวลาไปกินข้าว ดูหนัง ฟังเพลงด้วย พอมีเทศกาลสำคัญเราก็จะได้รับของมีค่า แม้ว่าเราจะให้กลับแค่คุกก็ไ้ อย่างผู้ชายรายล่ำสุดของฉันท ไ้โตเต็ม ตั้งแต่คบกันมาฉันทแทบไม่ต้องออกตังค์สักบาทเวลาไปกินข้าวด้วยกัน"

"เขาไม่คิดว่าแกไปหลอกเขาเหรอก" ฉันทถาม

"ตอให้รู้ว่าหลอกเขาก็คงเต็มใจนั่นแหละ ในขณะที่เขาให้อะไรๆ ฉันทฉันทก็คอยปรนนิบัติพิศวีให้ ถือเป็นการแลกกัน แล้ววันนี้เขาก็นัดฉันทให้ไปเที่ยวผับของเขาด้วยนะ"

"เที่ยวผับ O_O เราเพิ่งสิบเจ็ดเองนะ"

"ก็มันเป็นผับของเขา พวกเราเข้าไ้ >_O ดังนั้นพวกแกต้องไปด้วยกันนะ ไ้โตเต็มให้ฉันทมาชวนพวกแกด้วย"

"ฉันทขอผ่า..."

"ไม่ได้! แกไม่เคยไปเที่ยวไหนกับเพื่อนเลย คราวนี้ถ้าแกปฏิเสธ ฉันจะตัดเพื่อน"
เล่นกันอย่างนี้เลย...

"ไม่อยากจะเชื่อว่าพวกแกมากันได้จริงๆ ไม่ได้คาดหวังเลยนะเนี่ย แต่ก็ขอบใจนะ >O<"

มันตาที่แต่งตัวสวยเกินวัยมากไปหน่อยทำให้ฉันและผองเพื่อนที่ถูกเชิญมาด้วยแลดูเป็นเด็กโคงไปในทันตา คำว่าผับในหัวของฉันมันเป็นแหล่งอโคจรแห่งหนึ่งที่ได้กอายุอย่างฉันไม่ควรแม้แต่จะพูดคำว่า 'ผับ' ออกมาจากปากด้วยซ้ำ แถมยังต้องโกหกแม่ว่ามาทำรายงานบ้านเพื่อนอีก แฮ้อ... ให้ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ ครั้งเดียวจริงๆ!

เห็นแก่ที่บอกว่า...มีผู้ชายหล่อเยอะ =()= (เอ่อ...นางเอกคะ คุณคือนางเอกคะ!)

ที่นี้ตกแต่งได้หรูหราจนนางสงสัยในที่มาของเงินทองแฟนเพื่อนฉันที่ชื่อโตเต็มจริงๆ ได้ยินว่ารวยมาก แฮะ แต่ผับใหญ่ขนาดนี้ทำไมไม่มีคนเลย
O_O

"คนไปไหนหมด"

"วันนี้เขาปิดร้าน"

"อ้าว ปิดร้าน? แล้วให้เราทำอะไรที่นี่ล่ะ"

"ปิดร้านเพื่อที่จะได้มีแต่พวกเราไง"

"อ้อ อย่างนี้นะเอง"

ไฮโซจริงๆ เป็นคนรวยมันก็ดีอย่างนี้ คิดจะปิดผับก็ปิด อยากรจะทำอะไรก็ทำ คนรวยทำอะไรก็ไม่น่าเกลียด ฉันล่ะอยากจะเห็นแฟนของมันตาจริงๆ ว่าเป็นยังไง แต่ได้ยินว่ารุ่นๆ เดียวกัน อาจจะมีรวยมาจากพ่อจากแม่ล่ะมั้ง

"โตเต็ม ทางนี้"

มันตาโบกมือเรียกโตเต็มที่ได้ยินบ่อยๆ ว่าเป็นชื่อของแฟนมันคนปัจจุบัน คนที่ถูกโบกมือเรียกมองมาทางมันตาดูด้วยท่าทางนิ่งๆ แล้วพยักหน้า

ยิ้มให้

"ไปกันเถอะ"

สรุปใครเรียกใครกันแน่ ฉันเริ่มลับสน = __ =

ก็ไม่ว่าหรอกนะว่าทุกคนรู้สึกยังไง แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกอึดอัดมาก!
เพราะโตเต็มของมันตาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกกดอย่างประหลาด
เขาทำตัวแลดูมีอำนาจ สิ่งการุ่นนี้ไม่ว่ามันตาจะพูดอะไรเขาก็แค่พยักหน้า
ไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะ และก็ไม่ได้ทำท่าเหมือนเห็นด้วย ประมาดว่าเพื่อนฉัน
เป็นฝ่ายพูดอยู่คนเดียว

"แล้วพวกนี้ก็เป็นเพื่อนของฉันนะ คนนั้นชื่ออุงุ่น แป้ง แล้วก็คนนี้
ถึงปุ่น"

"อืม...คนที่เธอชอบพูดถึงอยู่บ่อยๆ ลินะ"

หือ? พูดถึงฉันด้วยเหรอเนี่ย O_O หน้อย...ไฉ่มันตา ฉันอยู่ของ
ฉันเฉยๆ เอาฉันมาเล่าอะไรให้แฟนตัวเองฟังทำไมเนี่ย

"แล้ววันนี้โตเต็มมาคนเดียวเหรอ ไหนว่าจะมีเพื่อนมาด้วย"

"เดี๋ยวก็คงจะมา...อ๊ะ ตายยากจริงๆ ทางนี้โกเอง"

มาแค่คนเดียวฉันก็อึดอัดจนแทบจะหายใจไม่ออก นี่เล่นพาเพื่อนมา
ด้วยอีก ฉันคงต้องหาถึงออกซิเจนมาสูดก่อนจะหมดลมหายใจ ฉันไม่น่า
มาเลย กลับบ้านเสียก็ดี เห็นแม่บอกมีเรื่องจะคุยกับฉันอยู่ด้วย ไม่เห็น
สนุกเลย กร๊าด!

"ไม่เห็นบอกว่าแกจะพาเพื่อนมาเยอะอย่างนี้"

เสียงคุ่นหูนั้นทำให้ฉันที่กำลังคิดอยากกลับบ้านเอาแต่นั่งตัวแข็งที่อ
มันช่างเหมือนเสียง...เสียงที่ฉันเอาแต่นึกถึงอยู่ตลอด

"ถ้าบอกแกก็คงจะไม่มานะสิ นั่งก่อน"

และทันทีที่เจ้าของเสียงอันแสนคุ้นเคยนั่งลง ฉันก็เงยหน้าไปพบสบ
ตาเข้ากับเขาพอดีพอดี หน้าแบบนี้ สายตาแบบนี้ น้ำเสียงแบบนี้ มัน...
มัน!!!

"คนรวย"

"หือ?" คนที่เพิ่งนั่งเงยหน้ามองฉันด้วยสายตาที่ไม่ชอบใจนัก "ใช่"

ฉันรวย คุณออกง่ายอย่างนั้นเชียว"

มันจะเป็นใครไปได้ถ้าไม่ใช่ผู้ชายคนนั้น! ทำไมโลกมันถึงได้กลม
อย่างนี้ O_O

"แกพูดอะไรนะ" มันตาทะลึงแกจนฉันจนต้องเบี่ยงแขนหลบแล้วชี้ตปาก
"บางเรื่องแกควรจะไปคิดเจียบๆ ไม่ต้องออกเสียงก็ได้"

"ไม่ใช่อย่างนั้น มัน...ช่างเถอะ ฉันขอไปเข้าห้องน้ำหน่อยนะ"

ไม่ได้ ฉันต้องไปตั้งหลักก่อน วันนี้เพิ่งจะพูดถึง อยู่ๆ ก็มาโผล่อยู่
ตรงหน้าฉันเฉยเลยอย่างกับโทรลิ่งเคเอฟซี คิดถึงไก่ ไก่ก็มา! (สโลแกน
นี้ใช้ได้ตลอด)

ซ่า!!!

ฉันเปิดน้ำล้างหน้าอย่างต้องการจะตื่นจากความฝัน ทำไมหัวใจฉัน
เต้นแรงอย่างนั้นะ นี่ฉันตื่นตื่นที่ได้เจอกับเขาหรือเปลี่ย!

"โลกกลมไปหรือเปล่านั้น คนเราเจอกันครั้งเดียวแล้วไม่น่าจะเจอกัน
อีกได้เลยนี่นา"

"แกพูดกับใครอะ"

"เฮ้อก! แกโผล่มาตอนไหนกัน!"

มันตาคึกกี้ยมยิงฟันขาวแล้วรีบทำหน้าที่สอดรู้สอดเห็นทันที

"ทำไมต้องทำท่าตกใจขนาดนั้นด้วย แกเจอรักแรกพบหรือ"

"พูดบ้าอะไร!"

"ก็ฉันเห็นแกทำหน้าอย่างกับเห็นผีตอนที่เจอกับโกเอ็งนี่นา ทำไม
หรือ แกชอบเขาหรือ แรกพบเลยใช่มี"

"บ้า"

"ไม่เอา่น่า ฉันเป็นเพื่อนแะนะ แกบอกฉันได้ทุกเรื่อง อีกอย่าง...
โกเอ็งก็หล่อกับด้วย ฉันเห็นเมื่อก็ยังไม่รักใจเลย >O<"

"แกเพิ่งเคยเจอหรือ"

"ใช่สิ! นี่เป็นครั้งแรกที่โตเต็มขนาดฉันมาเจอเพื่อนเขาเลยนะ"

"พวกเขาดูหยิ่งๆ ยังไงก็ไม่รู้สิ"

"คนรวยก็อย่างนี้แหละ ทำตัวเป็นคุณหนู ขอให้คนพินอบพิเทา ก็

เจ้าปลาน้อย

๑๘

เลยติดนิสัยเย่อหยิ่งมาใช้กับคนอื่นด้วย เอาจานๆ เขาไม่ใช่คนเลวร้ายหรอก"
"แกรู้จักกับโตเต็มดีแคไหนถึงได้แน่ใจขนาดนั้น ฉันไม่เห็นรู้สึกว่าเขา
จะชอบแกตรงไหนเลย"

"บ้า เขาชอบฉันออกจะตายไป"

"เท่าที่เห็นแตกต่างหากที่ชอบเขา"

"ถ้าไม่ชอบเขาจะนัดฉันมาเจอเพื่อนเขาหรือ ฉันก็เลยต้องพาเพื่อน
ฉันมาให้เจอกับเพื่อนเขาด้วย ถ้าแกชอบโกเอง ฉันจะแนะนำให้อาเปลา"

"ไม่ต้องยะ!"

"แล้วหน้าแดงทำไม"

"หยุดล้อแล้วกลับไปหาแฟนแกไป"

"ไปด้วยกันสิ"

"แกไปก่อนเถอะ ขอสูดอากาศนิดนึงแล้วค่อยตามไป"

"โอเคๆ แล้วรีบตามไปนะ อย่าหนีกลับก่อนล่ะ"

มันตาออกไปตามที่ฉันขอ แล้วฉันก็ยืนอยู่ในห้องน้ำล้างพักเพื่อทำใจ
บางทีนะ ตรงนั้นอาจจะมืดเกินไปฉันเลยมองผิด แถมเสียงเพลงก็ดังมาก
ด้วยฉันเลยฟังผิดคิดว่าเป็นเสียงผู้ชายคนนั้น เอาใหม่ คราวนี้กลับออกไป
อย่างใช้สติแล้วจ้องหน้าเขาให้ดีๆ

เฮลละ!

แกрик...

ฉันเดินออกจากห้องน้ำหญิงแล้วก็รีบผลุบตัวเข้ามาที่เดิมราวกับไม่
เคยออกไปจากห้องนี้มาก่อน ทำไมนะเธออะ! ก็ไอ้ผู้ชายคนนั้นกับโตเต็ม
มายืนคุยกันอยู่หน้าห้องน้ำชายที่อยู่ฝั่งตรงข้ามพอดีเลย >O< บ้าเอ๊ย
ทำไมต้องมายืนตรงนี้ แล้วฉันจะออกไปได้ยังไงกัน

"นี่นะเธอผู้หญิงที่แกดวงอยู่ ไม่เห็นน่าสนใจเลย รสนิยมแกต่ำ
เกินไป"

โกเองพูดพร้อมทั้งกอดอกทำปากอึดมียะเยาะ นี่พวกนั้นกำลังพูดถึง
เพื่อนฉันหรือเปล่านั้น O_O

"แกขัดไปพลางๆ อีกอย่างยัยนั้นเองก็เอาอกเอาใจดี ควงด้วยแล้ว

"ไม่น่าเกลียดเท่าไร"

"แต่น่าเกลียดตรงที่แสดงออกมากเกินไปว่าชอบเงิน แกดูเพื่อนยัยนั่นสิ พอเห็นหน้าฉันก็พูดเลยว่าคนรวย น่าดูถูกซะมัด"

พูดถึงฉันนี่หว่า =(= แล้วท่าทางดูถูกเหยียดหยาม น้ำเสียงแบบนี้คงไม่ต้องเข้าใจฝังเข้าใจผิดแล้วละ ใ้อบ้านันซัดๆ 'คนรวยช่วยเหลือสังคม' ซังกะบ๊วยห่วยแตกนั่นนะเอง! กรี้ด มายืนนินทาผู้หญิงแบบนี้ แมนมากเลยนะยะ อยากจะออกไปตีดดินเหลือเกิน

"แต่ฉันได้ยินจากมันตามมาว่า...ยัยนั่นไม่ชอบใครเลย"

"ไม่ชอบใครเลยหรือไม่มีใครเอา"

กรี้ดตดตด!!!

"ไม่ชอบใครเลย เหมือนกับว่าใครมาจีบก็ไม่เล่นด้วยสักคนอะไรอย่างนั้น"

"แล้วมาบอกฉันทำไม"

"แกเองก็เป็นคนประเภทนั้นนี่ ใครมาจีบก็ไม่เล่นด้วย หรือไม่ก็หลอกเขาว่าเล่นด้วยแล้วสุดท้ายก็ทิ้งเขาไปง่ายๆ"

"ก็คนพวกนั้นมันไร้ค่า ชอบทำตัวให้ฉันดูถูก พอรู้ว่าฉันเป็นใครก็พากันมาล้อมหน้าล้อมหลังจะเอาฉันเอานี่ แกต่างหากที่ประหลาด รู้ว่าผู้หญิงเข้าหาเพราะหวังเงินยังจะไปคบอยู่ได้ ใ้อโง่!"

"เขาเรียกว่าใช้เงินซื้อความสุข การได้ให้เงินกับคนหัวเงิน พอเห็นคนพวกนั้นตกเป็นทาสของเงินแล้วฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพระเจ้า แกน่าจะทำตัวให้รู้สึกแบบนั้นเข้าไว้นะ"

"ฉันกับแกคิดไม่เหมือนกัน"

"ช่างเถอะๆ เราอย่ามาถกกันเรื่องนี้อยู่เลย คุณเรื่องผู้หญิงที่ชื่อถึงปุ่นก่อน"

"ชื่ออย่างกับปุ่นนกอินทรี"

ฉันชื่อเหมือนปุ่นนกอินทรีตรงไหน กรี้ดตดตด (ตั้งแต่มายืนตรงนี้กรี้ดไม่รู้กรอบแล้ว)

"เอาเป็นว่าไม่ต้องสนใจว่าผู้หญิงคนนั้นจะชื่ออะไร"

18

"ทำไมแกสนใจผู้หญิงคนนี้นักหนา ไม่เห็นจะมีอะไรตรงไหนน่าสนใจ"

"นั่นเรามาทำให้น่าสนใจกัน"

"ยังไง"

"ฉันจะพินันกับแก"

"ว่า?"

"ก็แล้วแต่ว่าจะยังไง แกพินันอะไร ฉันเลือกฝ่ายตรงข้ามหมด"

"ฉันไม่เข้าใจ"

"มาพินันกัน แกว่าแกสามารถจีบถึงปูนได้มัย"

"พินันบ้าๆ แล้วอีกอย่างนะ...ฉันมั่นใจในตัวเองมาก คนอย่างฉันขอแค่เอ่ยปาก ผู้หญิงก็เข้ามาหาไม่หวาดไม่ไหวแล้ว ไม่จำเป็นต้องพินัน"

"แปลว่าแกมั่นใจมากกว่าจะจีบยัยนั้นได้ ถ้ายัยนั้นรู้ว่าแกเป็นใคร"

"ฉันมั่นใจใจว่าจีบติด แต่ฉันไม่พินันด้วย มันไร้สาระ"

"แกกลัวแพ้เหรอ"

"ว่าไงนะ!"

โตเต็มเหยิบกฏญแจรทของตัวเองแล้วควงใส่หน้าโกเอ็งอย่างทำทหาย

"ถ้าแกจีบติด แกจะได้รถสปอร์ตคันใหม่ที่ป้าให้ฉันมาไปขับเลย"

"ใจป้านี้ แกนี่อยากจะทำจริงๆ สินะ"

"แต่ถ้าแกแพ้ แกต้องเอารถคันเก่งของแกมาให้ฉันแทน โอเคมัย"

"ฉันมั่นใจว่าจะไม่แพ้"

"งั้นตกลง ฉันพินันว่าแกจีบยัยนั้นไม่ติด!"

"งั้นมาดูกัน!"

ฉันที่ยืนแอบฟังได้แต่กั๊ดพินกรอดแล้วมองผู้ชายสองคนหน้าห้องน้ำชายอย่างเคียดแค้น โดยเฉพาะโกเอ็งที่ทำท่ามั่นอกมั่นใจเสียเหลือเกิน

"งั้นก็มาดูกัน!"

1

ฉันกลับมาวันที่โต๊ะเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกคนหันมาทักทายฉัน แล้วก็หันกลับไปคุยกันต่อ จะมีก็แต่โกเองเท่านั้นที่มองมาทางฉันอย่าง สนอกสนใจ

"ดีมเสียหน่อยสิ"

"ฉันไม่กินเหล้า"

"ฉันก็ไม่กิน ___ ที่ส่งให้มันเป็นชาเขียวนะ"

"มีชาเขียวขายในฝั่บด้วยหรอ"

"ฉันเอามาเอง"

มีคนแบบนั้นในโลกด้วยหรอ พกชาเขียวเข้าฝั่บ =_= แต่...ในเมื่อ เขาส่งมาฉันก็ควรจะต้องรับเสียหน่อย ยังไงมันก็ยังดีกว่ากินเหล้าแบบที่ พวกเพื่อนๆ ฉันกินกันอยู่ จะรีบโตเป็นผู้ใหญ่ไปไหนกัน -* ไม่เห็นจะ อร่อยเลย (เคยลองชิมนิดๆ >_<)

"ไปชะนาน ชี้หรอ"

พรวด!

ชาเขียวที่เพิ่งจะกระดกดื่มถูกพ่นออกมาเป็นฝอยใส่หน้าโกเองด้วย อาการสำคัญ ทุกคนหันมามองโกเองอย่างตกใจหัวใจแทบหลุด

"เฮ้ย เสียมารยาทจังเลยไอ้ปู้น แกพ่นน้ำใส่หน้าโกเองเลยนะ" มันทา

"ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่พ่นน้ำ ถ้าอ้วกออกมาค่อยนำด่าหน่อย" โกเอง หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดแล้วจ้องฉันตาเขียว แหม...เก็กซะ โกรธก็ แสดงออกมาเลยเช!

"ก็เขาพูดในสิ่งที่ทำให้ฉันตกใจ"

"เขาพูดอะไร"

"ชี้"

"ก็แค่ชี้เอง"

"มันไม่ใช่แค่นี้ มันทนสิ่งที่ผู้ชายไม่ควรจะพูดถึงยะ"

"ช่างมันเถอะ ฉันคงจะถามตรงเกินไปจริงๆ แต่จะให้พูดว่าอุจจาระ

20

มันก็ดูไม่จริงใจเกินไปหน่อย"

"ความจริงใจของนายเก็บไว้ในส่วนลึกก็ได้ ทางที่ดีไม่ควรจะถามด้วยซ้ำว่าเข้าห้องน้ำไปทำอะไรมา รู้แค่เข้าห้องน้ำก็พอ!"

"ก็ถามเป็นมารยาท เห็นไปนาน"

"ฉันกลับดีกว่า ไม่สนุกเลย" ฉันตัดบทเตรียมจะกลับ มันตาทำหน้าเหลือหลาดด้วยอาการงุนงง อ้าปากจะห้าม แต่โกเอ็งกลับเร็วยิ่งกว่า เขาลุกขึ้นตัดหน้ามันตาแล้วพูดด้วยน้ำเสียงออกคำสั่งอย่างมีอำนาจ

"เธอยังกลับไม่ได้!"

"เป็นอะไรมากปะเนี่ย แล้วทำไมฉันต้องกลับไม่ได้ด้วย"

"คือๆ" โตเต็มนั่งมองเหตุการณ์แล้วหัวเราะอยู่คนเดียว พอโกเอ็งหันไปมองตาเขียว โตเต็มก็เงิบแล้วดวงกุญแจรถพลาจิวปากหวิว

"กลับไม่ได้ก็คือกลับไม่ได้ เอ๊ะ...ฉันเคยเจอเธอที่ไหนหว่า"

เขาจำฉันไม่ได้จริงๆ ด้วย เสียเวลาจริงๆ ในขณะที่ฉันคิดถึงเขา แม้จะแวนไปแวนมาในหัวตัวเองบ้าง แต่มันก็ทุกวันนะ ทว่าอิตาบ้านี่จำฉันไม่ได้สักนิดเดียว!!!

"คนรวยๆ อย่างนายคงไม่เคยเจอคนจนๆ อย่างฉันหรอก"

"ฉันก็ว่าอย่างนั้น เพราะฉันรวย"

ประชดแล้วไม่สะทกสะท้านด้วยนะ TOT

"เฮ้ย แล้วจะไปไหน ฉันยังพูดไม่จบ"

ฉันเดินหนีเขาออกมาข้างนอก ชีชะ นี่ถ้าไม่มีรถสปอร์ตเป็นเดิมพันก็ไม่คิดที่จะสนใจคุยกับฉันด้วยซ้ำมั้งเนี่ย เจ็บใจชะมัดเลย อยากรจะกรี๊ดๆๆๆ >O<

"หยุด!"

"อย่ามาเสียงดังใส่ฉันนะ"

"ฉันบอกให้เธอหยุดแต่เธอก็ไม่ฟังเลย นี่จะไปไหน"

"กลับบ้าน"

"เสียมารยาท คนอื่นเขายังอยู่ข้างใน อยู่ๆ เธอก็เดินออกมาอย่างนี้ เดี่ยวงานก็ร่อยหมดหรอก อีกอย่าง คนที่ต่ออารมณ์เสียแล้วหนีกลับจาก

งานควรจะเป็นฉันที่ถูกรักพออย่างเธอพ่นน้ำใส่หน้าฉันถึงจะถูก"

"ถ้านายอยากรักษามารยาทมากนักล่ะก็ ฉันจะอยู่"

"ดี"

"แล้วนายก็กลับไป เพราะถ้านายอยู่ ฉันจะกลับ!"

"ถ้าฉันจ้างให้เธออยู่จู่จี้กับฉันเธอคิดเท่าไร"

"อะไรนะ!"

เหมือนถูกเหล็กเผาไฟแล้วเอามานาบหน้า ฉันรู้สึกโกรธจนขาดิกไป
ทั้งร่าง เขาเห็นฉันเป็นอะไรเนี่ย

"ได้ยีนแล้วอย่ามาแกล้งทำเป็นไม่ได้ยีน ฉันไม่ชอบพูดซ้ำ เธอไม่รู้
หรือว่าคนรวยต้องพูดน้อยๆ จะได้ดูน่าเชื่อถือ"

"คนรวยไร้สมองแบบนี้ทุกคนหรือเปล่าเนี่ย"

"ว่าไงนะ"

"ได้ยีนแล้วทำไมมาแกล้งไม่ได้ยีน ไม่รู้หรือไงว่าทำแบบนี้คนจนจะตา
ได้ว่าตัดจริต"

"นี่เธอคำฉัน!"

"เออ เงินนายอาจจะซื้อคนอื่นได้นะ แต่ไม่ใช่ฉัน ตัวเองหาเงินได้
เองหรือยังก็ 모르 ใช้เงินอย่างกับเบียร์ ทุเรศ ใสหัวกลับไปแบบมือขอเงินพ่อแม่
ซื้ออะไรอย่างอื่นจะดีกว่า"

พีบ!

กระดาดขนาดใหญ่มากว่าเบงกัฟนินิตเดียวปลิวมากระแทกหน้าฉันด้วย
แรงเหวี่ยงของคนตรงหน้า พอมันพลิกตกลงกับพื้นฉันถึงได้รู้ว่ามันเป็นเช็ค
เงินสดที่มีลายเซ็นกรอกเอาไว้เรียบร้อยแล้วยกเว้นแต่จำนวนเงิน

"เธออยากได้เท่าไรใส่ตัวเลขมา แล้วไม่ต้องพูดมาก ฉันไม่เชื่อ
หรือว่าบนโลกนี้มีอะไรที่เงินซื้อไม่ได้"

"มี! มันมีสิ่งที่เงินซื้อไม่ได้"

ฉันก้มลงไปหยิบเช็คนั้นแล้วฉีกใส่หน้าเขาอย่างโคตรเท่ (เท่าจริงๆ นะ
-*-) โโกเอ็งมองการกระทำของฉันด้วยท่าทางตื่นตะลึง

"ไม่เคยมีใครได้รับข้อเสนอแบบนี้มาก่อน เธอโง่มากเลยนะที่ไม่รับ"

เจ้าปลาน้อย

สิ่งนี้ล่ะ"

"ฉันไม่ต้องการเป็นเครื่องมือต่อรองเล่นเกมของใคร พวกนายจะไป แลกรถแลกบ้านหรือแลกอะไรก็ไปหาคนอื่น อย่ามายุ่งกับฉัน"

"เธอพูดอย่างกับรู้ O_O"

"ก็รู้แหละสิ ฉันได้ยินหมดทุกอย่างนั่นแหละ คิดจะจับฉันด้วยการเอา เงินมาหลอกล่อเพื่อไม่ให้ตัวเองเสียรถคันโปรด... โถ เกมของคนรวยอัน แสนเงิงเง่า ถ้าไม่มีเงินอยู่ในเงื่อนงำนี้จะเล่นไม่ได้เลยหรือไงกัน"

"พวกฉันจะเล่นเกมยังไงก็ไม่เกี่ยวกับเธอ"

"มันจะไม่เกี่ยวกับฉันแน่ ถ้านายไม่เอาฉันเข้าไปแจมอยู่ด้วย"

"แค่รับเงินมันจะตายหรือไงวะ"

"ตาย! ศักดิ์ศรีสำหรับฉันสำคัญพอๆ กับชีวิต เงินที่นายไม่ได้หาเอง แบบนี้ซื้อฉันไม่ได้ว้อย!"

"เธอว้อยกับฉันเลยหรอ คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน"

"แบร์"

"เธอชื่อแบร์หรอ"

"ฉันแลบลิ้นยะ!"

"คนอะไรชื่อแลบลิ้น"

"กรี๊ด ไม่คุยด้วยแล้ว"

พอเตรียมจะเดินหนี เขาก็คว้าแขนฉันแล้วดึงตัวเข้าไปหาจนหน้าอก เราชนกัน ฟันเขากะแทกเข้ากับหน้าผากฉันดังปัง

"โธ้ย! ไ้อ้บ้า ฉันเจ็บนะ"

"แล้วฉันไม่เจ็บหรอัยบ้า ฟันหน้าฉันจะหลุดออกมาเป็นยวงแล้ว เนี่ย ไม่รู้จะผลุนผลันไปไหน มีมารยาทหน่อยก็ไม่ได้ คนยังคุยไม่ทันจบ"

"เราัยจะต้อคุยอะไรกันอีกล่ะ ฉันฉีกเช็คนายไปแล้ว แลวกักรู้สิ่งที นายคิดจะทำแล้วว้อย"

"ฉันเคยเจอเธอจริงๆ ด้วย แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน...เอ? เตี๋ยก่อนนะ ปกติฉันไม่เคยลืมเลยนะถ้านายเจอใครแล้วประทับใจ"

"อะไรนะ"

๖๖

"จะ...ฉันหมายถึงคนที่ทำให้ฉันจดจำได้ ทำไมต้องถามด้วย เธอไม่มีสิทธิ์ถาม"

"แค่ฉันพูดว่าจะไรนะ แค่นี้?"

"ต่อไปนี่ฉันเป็นฝ่ายถามอย่างเดียว"

"ไม่มีต่อไปนี่ เพราะฉันจะไม่ยอมเจอชายอีกแล้ว!"

"เธอคิดว่าเธอหนีฉันพ้นหรือไง ฉันมีเงินมากมาย ตามหาเธอได้ง่ายๆ รับรองไม่ถึงวัน!"

"ยะ ไอ้คนรวย"

"รู้เอาไว้ก็ดียัยคนจน...ว่าแต่เธอคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน"

"ฉันจะคิดว่าตัวเองเป็นใครแล้วมันเกี่ยวอะไรกับนายด้วย!"

"เฮ้ะ นี่ฉันพูดกับเธอดี ๆ นะ"

"ถามว่าฉันเป็นใครนี่มันตีตรงไหนกัน"

"ฉันกำลังถามชื่อเธออยู่ โทเคิงทำปากมูบมิบกระมิดกระเมี้ยน "ถ้าฉันถามว่าเธอคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน มันหมายถึงว่า...เธอชื่ออะไร"

"แล้วทำไมไม่ถามตั้งแต่แรกว่าชื่ออะไร แล้วนายไม่รู้จักชื่อฉันหรือไปถึงกับพนันรถสปอร์ตกันแต่ไม่รู้จักชื่อเหยื่อเนี่ยนะ"

"ตอนนั้นไม่ได้ตั้งใจฟัง แต่ตอนนี้ฉันจะตั้งใจละ เธอชื่ออะไร"

"ไม่บอก...ฉันหมายถึงว่าฉันไม่บอกชื่ออะไร ไม่ได้ชื่อไม่บอก"

"ถึงชื่อไม่บอก"

"ถึงปุ่น! เฮ้ะ...นายแกลังถามนี่หว่า"

"ใช่ ฉันพอจำได้แล้วๆ แค่อยากให้เธอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก็เท่านั้น ฉันชื่อโทเคิง"

"ไม่บอกจำ!"

"ไม่หรอก ตอนนี้เธอจำฉันได้แล้ว"

"เฮอะ คิดเข้าข้างตัวเองไปเถอะ อยากรู้คิดอะไรก็คิดไปเลย"

"เราได้เจอกันอีกแน่"

"ถ้าคิดว่าทำได้ก็ลองดู"

ฉันพูดจบก็รีบวิ่งไปเรียกแท็กซี่ แต่ไม่ยกเห็นว่าเขาจะวิ่งตามมา

เจ้าปลาน้อย

นอกจากยื่นเอามือล้วงกระเป๋าแล้วก็มองฉันขึ้นรถจนลับตาไป คิดว่าตัวเองเป็นใครกันที่คนอย่างฉันจะมานั่งจำชื่อ ไม่...ฉันไม่จำหรอก

ฉันจะไม่จำว่าเขาชื่อ...โกเอ็ง!!!

อ้าว...จำได้แล้วนี่หว่า =__=

๒๒

ณ ที่บ้าน...

ฉันเดินทางกลับจากผับของโตเต็มมาถึงบ้านตัวเองใช้เวลาไปประมาณยี่สิบนาที นาฬิกาตอนนี้ฟ้องว่าห้าทุ่มกว่า เป็นเวลาที่เด็กน้อยอย่างฉันควรจะเข้านอนไปตั้งนานแล้ว และสิ่งที่ทำให้ตัวเองสะดุ้งยิ่งกว่าก็ตอนที่ไฟข้างล่างเปิดพรึบ พร้อมกับแม่ที่หน้าเต็มไปด้วยครีมพอกหน้าและแต่งกวางทั้งสวนเดินมาหาฉันอย่างไม่สนใจอย่างแรง

"ทำไมกลับมาชะตืดีนป่านนี้"

"ปุ่นบอกแม่แล้วนี่คะว่าจะกลับตืด แม่ก็อนุญาตแล้วด้วย"

"อนุญาตแล้วก็จริง แต่เราจำเป็นต้อกลับตืดตามทีแม่อนุญาตด้วยหรือ"

"นี่ปุ่นกลับมาก่อนเวลาที่ต้อกลับจริงๆ อีกนะ ว่าแต่ทำไมแม่มยังไม่นอนอีกละเนี่ย" ฉันเดินไปที่ตู้เย็นแล้วเทน้ำตืด แม่เดินมาตมพุดพิตๆ ทีตืดฉันแล้วถอนหายใจ "เป็นอะไรแม่"

"แกไม่ได้ตืดมหล้า"

"แน่นอน ปุ่นเป็นตืดตืดนะ ไร่ใจได้"

"แปลว่าแม่เลี้ยงตืด อันทีจริงแม่ก็รอเราอยู่จริงๆ นั้นแหละ มีเรื่องจะคุยด้วย"

"หือ?"

แม่เดินหายแวบขึ้นไปข้างบนแล้วกลับลงมาอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งอวดเครื่องแบบนักเรียนใหม่ทีแตกต่างไปจากชุดนักเรียนปกติโดยสิ้นเชิง

"แม่แต่งคอสเพลย์ด้วยหรือ"

"ไม่ใช่ยะ นี่ชุดนักเรียนใหม่ของแกต่างหาก" แม่ตบพลงเอามันพาดไร่กับเก้าอี้

"ชุดนักเรียนใหม่อะไรกันแม่ โรงเรียนของปุ่นยังไม่เห็นแจ้เลยว่ามีเปลี่ยนชุดด้วย"

"โรงเรียนไม่แจ้แต่แม่แจ้เอง...แม่ทำเรื่องย้ายโรงเรียนให้แจ้แล้ว"

"หา?"

"ไม่เห็นจะต้องตกใจมากมายขนาดนั้น แ่ย้ายโรงเรียนเอง เข้าไปเรียนเอากลางเทอมน่าจะตามเพื่อนๆ ทัน วันจันทร์หน้านะ" แม่พูดพร้อมกับเอาตะไบและซีลีบไปตัดอย่างไม่สนใจว่าฉันร้องเสียงหลงขนาดไหน

"เดี๋ยวก่อนแม่ ทำไม่ต้องย้ายโรงเรียนด้วย นี่มันเพิ่งกลางเทอม ปุ่นงังไปหมดแล้วนะ อธิบายอะไรก็ได้ยาวๆ ให้ปุ่นฟังที"

"แจ้จะรับรู้คำอธิบายแจ้ แต่ไม่ใช่ตอนนี้...เขาเป็นว่าทำตามทีแม่บอก วันจันทร์แจ้ก็ต้องไปเรียนโรงเรียนใหม่ ทำตัวให้คุ้นเคยเข้าไว้ด้วยละ ที่นั่นมีแต่เด็กสวยๆ ทั้งนั้น"

"สวย? นี่แม่ให้ปุ่นเรียนที่ไหนกัน"

"นานาชาติ"

"เหวอ O_O แม่คิดอะไรอยู่เนี่ย ได้ข่าวบ้านเรายังต้องเช่าอยู่เลยนะ"

"บอกให้ไปเรียนก็ไปเถอะน่า"

"แต่ปุ่นยังไม่ได้ล่ำลาเพื่อนเลย"

"ทิ้งๆ ไปเถอะเพื่อนเก่านะ เดียวมีเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ก็หมดปัญหาแล้ว แล้วไม่ต้องมาแต่อีกแจ้แล้วนะ จะไปพอกหน้าต่อเดียวไม่สวย อ้อ อย่าลืมเอาชุดไปลองด้วยละ นี่แม่สั่งตัดมาให้ด้วยการวัดเอาจากสายตา ไม้รู้ว่าแจ้ช้อนรูปหรือเปล่า"

แม่เดินกลับขึ้นไปข้างบนอย่างสบายอกสบายใจ ทั้งฉันไว้กับชุดนักเรียนใหม่เพียงลำพังสองต่อสอง อะไรเนี่ย อยู่ๆ แม่ก็บอกให้ฉันไปเรียนที่ใหม่ในวันจันทร์ที่จะถึง วันนี้นั้นวันอะไรกัน...

แจ้แต่เรื่องบ้าๆ!!!

2

๒๒

3.00 A.M.

= _ = นี่มันก็เียงก็ยามแล้วเนี่ย เวลาอย่างนี้ยังมีใครโทรมาอีกกก
"ฮัลโหล"

(ฉันบอกแล้วไงว่าเงินนะทำได้ทุกอย่าง)

"หือ? = _ = ใครอะ"

(เธอกล้าดียังไงมาจําฉันไม่ได้ เธอไม่รู้หรือไงว่าฉันเป็นใคร!)

"บ้าหรือเปล่าเนี่ย"

ฉันวางสายแล้วนอนต่อ แต่ก็ดูเหมือนว่าโทรศัพท์มือถือของฉันมัน
จะไม่รักเจ้าของเขาเสียเลย ร้องเป็นเด็กหิวนมแม่อยู่ได้ กรีดดด >O<

"อะไรอีกวะ คนจะหลับจะนอน โทรมาอยู่ได้"

(กลับมาขึ้นเตียงใส่ฉันเหรออ เธออย่าบอกนะว่าจําฉันไม่ได้จริงๆ

ไม่มีมนุษย์คนไหนบนโลกที่จําฉันไม่ได้ เพียงแค่ได้สัมผัส...)

"ไอ้บ้า!"

(ถ้าเธอวางสายฉันจะตามไปหาเธอที่บ้าน ฉันรู้แล้วว่าเธออยู่ที่ไหน)

ความงัวเงียของฉันถึงกับถูกถีบกระเด็นไปจากสมอง หนึ่ยนั่น
ไอ้บ้านี่มันเป็นใครวะ กล้าดียังไงมาชู้ฉันเอาตอนตีสาม ยัวะแล้วนะเพ้ย!

"แน่จริงก็มาหาเลยสิวะ อย่าตีแต่พูด แล้วนี่ชีวิตไม่มีอะไรทำหรือ
ถึงได้โทรหาคนอื่นเขาตึกๆ ตึ๊งๆ นายทำให้ฉันยัวะจริงๆ แล้วนะ บอก
ชื่อเสียงเรียงนามมาเลยดีกว่าว่านายเป็นใคร!"

(อย่าทำฉันนะ ฉันไปหาแน่)

"เออ แน่จริงก็มาเลย ฉันจะรอ"

(แล้วเธอจะรู้ว่าฉันเป็นใคร)

ปลายสายวางจากไปแบบไม่คิดจะมีคำล่ำลาสักคำ นี่ฉันต่อความยาว
สาวความยืดกับพวกโรคจิตตอนตีสามเหรออเนี่ย ว่าแต่มันเป็นใครหว่า -*-

...

ลิบนาที่ผ่านไป...

ตู๊๊ด~

โทรศัพท์มือถือของฉันแผดเสียงดังขึ้นมาอีกรอบ ฉันที่กำลังเคลิ้มฝันว่าชีวิตอันยี่หน้าเข้ามาจะพลอดรักถึงกับสะดุ้งตื่นหัวใจแทบหลุด มองไปที่โทรศัพท์มือถืออย่างหมดความอดทน ฟางเส้นสุดท้ายได้ขาดแล้ว ผึง!!!

"แกอยากตายหรืออะไรวะ ไม่รู้จักหลับจักนอน คิดจะกวนฉันอย่างไร ไปทั้งคืนเลยหรือไง"

(คนบ้าอะไรไม่ยอมให้ใครโทรมาแต่ก็ไม่ยอมปิดมือถือ!)

"ฉันต่างหากที่ต้องเป็นคนด่านาย นี่มันดีสามสิบนาที่นะว้อย"

(ฉันมาแล้ว)

"มาไหน"

(มาอยู่หน้าบ้านเธอ โผล่หัวออกมาดูนอกหน้าต่างเสียทีๆ ว่าฉันคนนี้เป็นใคร จะได้จำได้!)

พูดเป็นเล่น! ฉันรีบปิ่นเตยไปแหวกผ้าม่านก็พบว่ามีคนเดินคุยโทรศัพท์วนไปวนมาอยู่หน้าบ้านฉัน ทำไมหน้าตามันคุ้นๆ จังหวะว่า

"โรคจิต"

(ฉันโรคจิตตรงไหน เธอทำให้ฉันมาฉันก็มา และเพราะเธอทำให้รถสปอร์ตของฉันต้องหายไป!)

"โกเต็ง!"

(ฉันชื่อโกเต็ง โกเต็งคืออะไร =__= หรือเธอเรียกผิด O_o ไม่เคยมีใครเรียกชื่ออันแสนจะไพเราะมีชาติตระกูลสูงส่งดูขยอเขาไกรลาสของฉันผิดเลยนะ)

"ทะ...ทำไมนายมาอยู่ที่นี่ได้"

(ก็บอกแล้วไง เธอทำทนายให้ฉันมา)

"แปลว่าที่คุยกันมาตลอดคือนายอย่างนั้นหรือ นายไปได้เบอร์มือถือฉันมาได้ยังไง"

(ฉันรวย)

"ถามว่าได้เบอร์มือถือฉันมาได้ยังไงแล้วมันเกี่ยวอะไรกับฐานะทางบ้านวะ"

๒๒

๒๘

(ฉันชื่อเบอร์มือถือเธอมาจากเพื่อนเธอตัวเลขละพัน)

"รวยจริงๆ ด้วย =(=)"

(โผล่หน้ามาคุยกับฉันเดี๋ยวนี้)

"ไม่! เรื่องอะไรละ นายอยากมาแต่ฉันไม่อยากเจอหน้านี่หว่า"

ตึกตัก...ตึกตัก...

หัวใจของฉันกำลังจะระเบิดออกมานอกอก ตอนแรกที่คิดว่าเป็นคนโรคจิตยอมรับว่าไอกรร แต่พอรู้ว่าเป็นเขาอารมณ์ฉันก็เปลี่ยนเหมือนลมสวนมันตึกกลับ =(=) ไม่เพียงแต่จะไม่โกรธ ฉันยังดีใจด้วยซ้ำ อย่กับฝันไปนะ ฝันตึกว่าตอนเห็นชีวนทำปากจู๋แล้วยื่นหน้าเข้ามาอีก (ในฝันอะนะ -*-)

(ถ้าเธอไม่ออกมา ฉันจะปั่นขึ้นไปหา เธอคิดว่าฉันไม่กล้าหรือใจยั้งงี้!)

"กลัวแล้ว!"

ฉันรีบวิ่งลงไปหา ไม่สิ ต้องบอกว่าบินไปมากกว่าถึงจะถูก อันที่จริงฉันโกหกนะที่ว่าไม่อยากเจอหน้า แคร้รู้ว่าเป็นเขาฉันก็ทำอะไรไม่ถูกด้วยความตื่นเต้นตกใจไปหมดแล้ว

"มาเสียที" โทเค็งกอดอกมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วมองขึ้นมาข้างบนอีกครั้งก่อนจะยกคิ้วให้ "ชุดนอนเธอนี้ดูไม่มีราคาเอาเสียเลย"

"ว้าย! อย่ามองนะ" ฉันเอามือปิดบังหน้าอก ลืมไปว่าชุดนอนของตัวเองมันบางไปหน่อย แถมไม่ได้ใส่เสื้อในอีกด้วย เอานะ มันมีด เขามองไม่เห็นหรอก

"ทำมาเป็นกระมิดกระเมี้ยน สายไปหน่อยมั้ง ฉันเห็นหมดแล้ว"

"ไ้บ้า!"

"หน้าตาทั้งนั้นๆ หุ่นทั้งนั้นๆ กล้าดียังไงมาจำชื่อฉันไม่ได้ รู้มั้ยว่าใครๆ ก็จำฉันได้ ฉันต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายจำชื่อเธอไม่ได้"

ฉันจำได้ยะ แต่ไม่แสดงออก นำหมั่นได้จริงๆ อีตาบ้า มาถึงนี่เพื่อบอกให้ฉันจำชื่อของเขาให้ได้ ไร้สาระชะมัด

"คราวนี้เธอจำฉันได้หรือยัง" โทเค็ง

"ไม่ได้"

"ไม่ยุติธรรม ฉันจำชื่อเธอได้แล้วนะ!"

พอเขาตะโกนออกมาแบบนี้ ฉันก็ก้าวถอยหลังด้วยความตื่นตะลึง แต่โกเอ็งกลับทำหน้าตลกใจแล้วรีบโบกไม้โบกมือ

"ฉันไม่ได้ตวาดเธอนะ อ่ยกลั้ว ฮึ้ย! ฉันก็เป็นคนเสียดังแบบนี้ เธอควรจะต้องจำมันเอาไว้แหละ ถ้าฉันเสียดังคือฉันต้องการจะเน้นย้ำความไม่ได้ตวาด"

"มะ...ไม่ต้องอธิบายก็ได้"

"ทำไมต้องติดอ่างด้วย เธอกลัวฉันหรือ ฉันไม่ต้องการให้เธอกลัวฉันนะ"

"อะไรของนายเนี่ย มาเข้าเรื่องดีกว่า นายมาที่นี่ทำไม ไม่ต้องบอกว่าเพราะฉันทำนะ เอาเหตุผลแบบหนักแน่นว่ามาทำไม"

"ไม่รู้ ---"

"O_o"

"พอเธอทำท่าย ฉันก็เลยมา แค่อายกบอกให้เธอรู้ว่าฉันทำได้ทุกอย่างก็เลย...มา"

"เหตุผลแค่นี้หรือ"

"ทำไม คิดว่าฉันอยากเห็นหน้าเธอหรือไง คิดว่าตัวเองเป็นใครกันเฮอะ ทำเป็นฉีกเชือก ทำเป็นเดินหนี แล้วก็ตะโกนด่าแว๊ดๆ คิดว่าฉันจะสนใจเธอหรือ"

"งั้นก็กลับไปสิ"

"ก็สนใจเธอนะสิ"

"o_o"

"คราวนี้จำฉันได้แล้วใช่ไหม ฉันชื่อโกเอ็ง ส่วนเธอก็ถึง..."

"ปุ่น"

"ฉันจำได้ แล้วเบอร์ที่โทรไปหาอย่าลืมเมมเอาไว้ด้วย เธอต้องเป็นฝ่ายโทรหาฉันก่อนเข้าใจมั๊ย"

"= () ="

เจ้าปลาน้อย

๒๑

"ไปล่ะ"

"เดี่ยว"

โกเจ็งรีบหันกลับมาโดยเร็ว ฉันเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาแวบหนึ่งก่อนจะเปลี่ยนเป็นทำหน้าเก๊กตามเดิม

"อะไร"

"รถสปอร์ตนายโดนยึดไปแล้วเพราะแพ้นั้น ถ้าอย่างนั้นนายมารถอะไร"

"ฉันมีปอร์เช่สำรองอีกคันนะ"

"=()="

จะเป็นห่วงมันไป...ทำไม -*-

หลังจากแน่ใจว่าโกเจ็งกลับไปแล้ว ฉันก็ตรงขึ้นไปบนห้องนอนด้วยอารมณ์อยากจะกรี๊ด ไม่รู้เหมือนกันว่ากรี๊ดออกดีใจหรือกรี๊ดไม่พอใจ มันลึบสนอลวงไปหมด ทุกอย่างสำหรับฉันในตอนนั้นมันเป็นอะไรที่เกินความคาดหมาย

ผู้ชายในตอนนั้นโผล่มาหาฉันในตอนนั้น แถมยังทำท่าราวกับจีบ ๐_๐ ตื่นเต้นนะเนี่ย แต่จะให้แน่ต้องคุยกับไอ้มันตาตัวดีก่อน หน้อย นายเบอร์มือถือฉันเขียวเหรอ เพื่อนสารเลวร้าย!

ตื๊ด~

"นี่แกเป็นไก่เคเอฟซีเหรอ กำลังนึกถึงก็โทรมาเลย ๐_๐ แต่โทรมาก็ดี ฉันมีเรื่องจะคุยกับแกหนักหนาสาหัสมาก..."

(ฮือๆ TOT)

อูๆ มันตาก็กรอกเสียงสะเทือนใจใส่ลงมายังโทรศัพท์ทำเอาฉันตื่นตะลึงสะเทือนอารมณ์ไปกับมันด้วย ว่าแต่มันเป็นอะไร เชียร์ผู้เข้าแข่งขันเดอะ สตาร์แล้วไม่เข้ารอบหรือเปล่า =__=

"แกเป็นอะไร"

(ฉันถูกทิ้ง...แก...ฉันถูกทิ้ง)

"ใครทิ้งอะไรแก โตเต็มนะเหรอ ๐_๐"

ฮือๆ ไซ้ เขาทิ้งฉันแล้วควงสาวคนใหม่ไปกับรถสปอร์ตคันใหญ่ เขาทำกับฉันแบบนี้ได้ยังไงนะแก)

"คนรวยก็อย่างนี้แหละ คิดว่าผู้หญิงเป็นของเล่น แกก็น่าจะทำได้ ยอมรับนะ แกเองก็ยอมให้เขาเล่นเพราะเห็นว่าเขามีเงินนี่นา"

(แต่ฉันชอบเขาไปแล้วจริงๆ เขาทำแบบนี้กับฉันไม่ได้นะ ทำเหมือนฉันเป็นกระดาศใช้แล้วทิ้ง ทำเหมือนฉันขายตัว!)

"เฮ้ยๆ อะไรทำให้แกพุดจาตุถูกตัวเองขนาดนั้น เขาทำอะไรแก"

(เขาให้เช็คมาใบนึง แล้วบอกให้ฉันใส่หัวไป)

"ฉันจะไปฆ่ามัน มันเห็นเช็คเป็นกระดาศเช็ดตุตกันหรือไง อะอะ ก็เขียนเช็คแล้วปาใส่หน้า"

(ฉันยังไม่ได้บอกแกสักหน่อยว่าเขาปาใส่หน้า แต่เขาก็ปาใส่หน้าฉันจริงๆ นั่นแหละ ฮือๆ)

"แล้วทำไมแกไม่ปาเช็คกลับไปเล่า"

(เสียดาย TAT)

"ไอ้...แกอยู่ที่ไหน ฉันจะไปหา! แล้วแฟนแกยังอยู่ที่นั่นมั๊ย"

(อยู่)

"เออ บอกมันว่าแล้วเจอกัน!"

ฉันรับรู้ได้ถึงความรู้สึกของเพื่อนเป็นอย่างดี ใ้การที่ถูกคนเขา ดูถูกว่าเราเป็นเหมือนสิ่งของที่สามารซื้อได้ด้วยเงินนี่มันน่าเจ็บใจแค่ไหน นี่ฉันถึงขนาดยอมลงทุนหนีแม่ออกมาจากบ้านเพื่อมาหามันตาข้างนอกเอา ตอนเกือบตีสี่ มันต่ายืนอยู่หน้าคอนโดฯ หรุ่แห่งหนึ่งแล้วเอาแต่ร้องไห้ น้ำตาเป็นเฝ้าเต่า

"มันตา!"

"แกมาแล้ว ฮือๆ เขาอยู่บนนั่นกับผู้หญิงคนอื่น ฮือๆ เขาต้องทำอะไรที่มันอะจึกอะจึกอะจึกอะจึกกันแน่ๆ เลย"

"แล้วแกมายืนอยู่หน้าคอนโดฯ เขาทำไมล่ะ ทำไมไม่กลับบ้าน"

"ฉันอยากเห็นด้วยตาว่าตอนเช้าพวกเขาจะออกมาพร้อมกันกี่โมง"

เจ้าปลาน้อย

"แกต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ มายืนรอทั้งๆ ที่ตัวเองเพิ่งถูกทิ้งเนี่ยนะ ไหนล่ะเช็ค เอามาดูหน่อยซิ เขาให้แกเท่าไรแกถึงเสียดายไม่กล้าปากลับนะ"

๖๖

"นี่ไง ค่าเล็ก"

ฉันรับเช็คที่มันตาส่งมาให้แล้วตาโตเป็นไขห่านทองคำในนิทานอีสป

"เฮ้ย เขาขอเล็กกันด้วยราคาขนาดนี้เลยหรอ"

"ฉันถึงไม่กล้าปากกลับไง สามแสนนะเว้ย เป็นแฟนไม่ถึงเดือนฉันได้ตั้งสามแสน เสียดาย"

"แกรับเงินเขามาแล้วจะมานั่งร้องไห้ทำไมกัน"

"มันเสียศักดิ์ศรี!"

"แต่แกขายมันไปเพราะเช็คใบนี้แล้ว แถมแกยังเอาเบอร์มือถือฉันไปขายตัวเลขละพัน"

"แกรู้ละเอียดดีจัง =O= ก็โกเอ็งบังคับนี่นา"

"บังคับแบบไหนให้ตัวเลขละตั้งพัน!"

"มันก็คุ้มนะแก ดีจังเลยที่ประเทศไทยให้กดเลขสามหลักก่อนกดเบอร์มือถือ ฮีๆ"

"ยังจะมาฮีๆ อีก แกเครียดจริงๆ หรือเปล่าเนี่ย"

"จริงสิ แกจะรอเป็นเพื่อนฉันมั๊ยอะ"

"ไม่รอ"

"ใจร้าย"

"ฉันจะบุกขึ้นไปเลย"

"=O= เอาจริงดิ"

"แต่กลัว รปภ. จะไม่ให้ฉันขึ้น"

"เขาให้ขึ้นแน่ถ้ามีฉัน"

"นี่แกเคยมาที่นี่หรอเนี่ย หรือว่าแก..."

"เฮ้ยๆๆ คิดมาก ฉันมาเที่ยวเล่น...เฉยๆ"

"ฉันไม่เอายากฟังว่าแกเคยทำอะไรบ้าง ฉันอยากจะไปลุยกับมันแล้วพาดันไปเดี๋ยวนี้"

"อะ...อ้อ!"

มันตาพาดันขึ้นมายังชั้นที่แฟนมันอยู่อย่างง่ายดายโดยที่ ปรภ. ไม่มีที่ท่าว่าจะขัดขวางอะไรสักนิด ซ้ำยังยิ้มให้อย่างเป็นทางการกับรู้จักกันมานาน ฉันท้าปากจะถามมันว่าเคยมากี่ครั้ง แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะรู้เลยทำเป็นร้องไห้อ้อๆ ไม่เว้นช่องไฟให้ฉันทถามแม้แต่ชนิดเดียว

"ถึงแล้ว ห้องนี้แหละ"

"อยู่ชั้นบนสุดเลยเหอเนี่ย แฟนแกนี่รวยมากเลยนะ"

"คอนโดฯ นี่เป็นของเขา"

โอเค รวย จบ =__=

"ห้องนี้ไซ้มี แทหลบอยู่ข้างหลังฉัน ตรงนี้มีตาแมว ถ้ามันเห็นหน้าแกเดี๋ยวไม่ยอมเปิดประตู"

"อ้อ"

มันตาดูจะเชื่อฟังฉันไปหมดเสียทุกอย่าง เลยยอมอ้อมมายืนหลบหลังฉันตามคำสั่งแต่โดยดี พอทุกอย่างเป็นไปตามที่คิด ฉันก็จัดการเคาะประตูเรียกคนที่อยู่ในห้องออกมา

"มาแล้วค่า...อู๊ย เธอเป็นใครเนี่ย"

สาวน้อยในห้องหน้าแฉล้ม แก้มแดงอย่างกับลูกตำลึง ท่าทางคงจะเพิ่งอาบน้ำเสร็จหมาดๆ เพราะได้กลิ่นขึ้นออกมาจากตัว คนบ้าอะไรออกมาต้อนรับแขกด้วยชุดอาบนํ้า -* ไม่อายผีสงบ้าง

"ฉันมาหาโตเต็ม"

"เธอเป็นใครกัน"

"ฉันจะคุยกับเขา"

"มีอะไรเหอ"

โตเต็มนั่งผ้าขนหนูผืนเดียว ท่อนบนเปลือยเปล่าเผยให้เห็นอกกล้าที่เต็มไปด้วยหยดน้ำและกลิ่นสบู่ ฉันทหาเหตุการณ์ได้ว่าสองคนนี่เพิ่งจะอาบนํ้าเสร็จ

แว๊กกกกกกกกกกกก อาบนํ้าเสร็จพร้อมกัน พวกมันอาบด้วยกันระอะ!

"นายคือโตเต็ม"

อ้อ

เจ้าปลาน้อย

๑๒

"โธ๊ะ เธอตัวเอง ชื่อถึงแบ็งไซ่มะ"

ทำไมไม่มีใครเรียกชื่อฉันถูกสักคน

"ถึงปุ่น"

"แล้วทำไมเธอมาอยู่ตรงนี้...โธ๊ะ อ้อ เพื่อนเธอก็อยู่ด้วย งอแงไม่ยอม เลิกเธอ ก็ให้เช็คไปแล้ว..."

แควก!!!

ฉันฉีกเช็คแล้วไปใส่หน้าโตเต็มท่ามกลางเสียงกรีดร้อง...ของมันตา

--- ใ้อ้ำาเอ๊ย เสียลุคหมดเลย!

"แกทำอะไรนะ"

"เสียบๆ นะ ฉันจัดการให้แกอยู่นี่ไง" ฉันหันมาหาโตเต็ม "นายจะมา ทำแบบนี้กับเพื่อนฉันไม่ได้นะ คนเราไม่ได้ซื้อกันได้ด้วยเงิน คิดจะคบก็คบ อยากจะเลิกก็ให้เงิน นายทำไม่ถูก"

"แต่เพื่อนเธอรับเงินไปแล้ว"

"แต่ฉันฉีกเช็คใบนั้นไปแล้ว ถ้าอยากเลิกก็บอกดีๆ อย่ามาทำเป็นดูถูก กันอย่างนี้ คนนะเว้ย นี่มันคน!" ฉันเอานิ้วจิ้มออกล่ำๆ ของโตเต็มแล้วรีบ ซักมือกลับราวกับถูกไฟฟ้าดูด นิ้มจ้ง =()= หน้าอกใหญ่กว่าฉันอีกกก

"แล้วจะให้ทำยังไง เราเลิกกันเถอะ แค่นี้พอมั้ย"

"ไม่พอ นายต้องกราบขอโทษเพื่อนฉันที่ทำให้มันเสียใจโดยที่มันไม่ผิด"

"ต้องกราบเลยเธอ บ้าหรือเปล่า คนเราคบกันก็คือคบกัน เลิกกัน ก็คือเลิกกัน ฉันไม่ได้คบเพื่อชู้ชานะ"

"งั้นก็รู้ด้วยว่าเพื่อนฉันไม่ใช่ชู้ชานาน คิดจะเลิกก็ให้เงิน โธ้ย หงุดหงิดว้าย ขอสักทีเถอะวะ!"

"เธอจะทำอะไรนะ อีäk!!!"

แล้วฉันก็เตะฝ่าหมากโตเต็มก่อนจะเดินจากมาอย่างมาดเท...โดยไม่รู้เลยว่าจะมีเรื่องวุ่นๆ ตามมาอีกเยอะเลย =__=

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)